

doterajšej praxi, nech uváži ešte, že dľa terajšieho právneho stavu má výrok o ztrate „politických“ práv význam len akademický bez praktických následkov, lebo však o tom má-li niekto aktívne a pasívne volebné právo do poslaneckej snemovne, senátu a župného zastupiteľstva bude vždy rozhodnou okolnosť, je-li dotýčny právom zapísaný do voličských soznamov a koniec koncov má-li volebné právo do obcí.

Zostáva nám ešte rozhodnúť, za jakých pomienok nastáva u nás ztrata volebného práva? Trestný zákon nezá považovať za zákon zvláštny vo smysle § 3 volebného poriadku do obcí (viď dôvody rozhodnutia Najvyššieho súdu zo dňa 23. II. 1921, č. j. Kr. III. 132/421). Citovaný § užíva výrazu „zvláštny zákon“ úmyselne v pregnanťnom smysle, lebo však v tom istom bode hovorí i o „platných ustanoveniach“. Ztratu práva volebného do obcí bude treba vysloviť pri odsúdení pre zločiny a prečiny, pri ktorých tento trest stanoví trestný zákon, uzná-li zároveň súd, že čin bol spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných a pre trestné činy dľa §§ 3—5 a 7—13 zákona zo dňa 17. X. 1919, č. 568 Sb. z. a n.

Ku koncu podotýkam ešte, čo je ostatne samozrejme — že ztratu úradu bude treba vyslovovať i naďalej v trvaní stanovenom v § 57 tr. z. a upozorňujem na predpis § 59 tr. z., ktorý stanoví, že trestanec odpykávajúci trest na slobode, nepoužíva politických práv po dobu trestu už dľa zákona samého a není treba vyriešnuť to zvlášť v rozsudku. Podobného výslovného predpisu nenachádzame nikde vo volebných poriadkoch do zákonodarných a administratívnych sborov Čs. republiky a nemá ho ani trestný zákon z r. 1852 platný v zemiach mimoslovenských a mohol by byť tam následkom toho hájený názor, že trestanec, ktorý neboli odsúdený ku ztrate volebného práva, má byť pripustený k voľbám i vtedy, odpykáva-i si práve trest na slobode. Prax v Čechách a na Morave si tu však hravo pomohla a nikomu ani nenapadlo predvážať trestancov k volebným urnám pri prvých voľbách do Národného zhromaždenia.

Ivan Jurecký:

Výťah z rozhodnutí Najvyššieho súdu Československej republiky vo veciach trestných.

Po vyhlásení prvostupňového rozsudku obžalovaným vytrpená ale ním nezavinená vyšetrovacía väzba a zatýmne zadržanie v ždy majú byť započítané do trestu na slobode alebo trestu peňažitého, bez ohľadu na to, či opravný prostriedok, obžalovaným použitý bol úspešný alebo nie. V prípade trestu káznice alebo žaláru takáto väzba len čiastočne môže byť započítaná a to v pomere ku ťažkosti druhu vymeraného trestu.

Vyhostenie z územia republiky môže byť vyslovené len pre zločin.
(§§. 94.64 Trz. bod 2. §-u 385 Trpp.)

Najvyšší súd
vyniesol nasledovný
rozsudok:

Zmätočná sťažnosť sa odmieta.
Z dôvodu zmätočnosti, uvedeného v bode 2. §-u 385. Trpp., zrušuje sa tá časť rozsudku súdnej tabule, dľa ktorej vyšetrovacia väzba od 7. decembra do 30. decembra 1921 nebola započítaná do trestu na slobode, ďalej tá časť oboch rozsudkov súdov nižšieho stupňa, dľa ktorej obžalovaný vyhostený bol navždy z Československej republiky. Dôsledkom tohto zrušenia ďalšia vyšetrovacia väzba, trvajúca od 8. decembra do 30. decembra 1921, tedy dcha triadväťsať (23) dní započíta sa obžalovanému do trestu na slobode; — a vyhostenie obžalovaného z územia Československej republiky sa pomíja.

V otázke započítania prípadnej ďalšej vyšetrovacej väzby (zatýmneho zadržania) v smysle §-u 505. Trpp. rozhodovať má sedria.

Ináče rozsudok súdnej tabule ostáva v platnosti.

Dôvody:

Proti rozsudku súdnej tabule obžalovaný zmätočnú sťažnosť oznámil preto, lebo sa necíti vinným.

Táto zmätočná sťažnosť jako bez označenia dôvodu zmätočnosti upotrebená v smysle odst. 3. §-u 434. Trpp. bola odmietnutá,

lebo to prehlásenie, že obžalovaný sa necíti vinným, není dôvodom zmätočnosti v smysle Trpp. a takýmto prehlásením ani není označený zákonom prípustný nejaký dôvod zmätočnosti.

V smysle §-u 64. Trz. vyhostenie z krajiny môže byť vyslovené len pre zločin, avšak obžalovaný bol odsúdený pre prečin krádeže.

Súdna tabula bez zodpovedavého dôvodu vypovedala, že obžalovanému nezapočíta do trestu na slobode dobu vyšetrovacej väzby od vyhlásenia I. stupňového rozsudku.

§. 94. Trz. v novom znení nezakazuje započítanie zatýmneho zadržania a vyšetrovacej väzby, trvajúch po vyhlásení I. stupňového rozsudku. Z tohoto vyplýva len toľko, že po vyhlásení I. stup. rozsudku nemá viac miesta bezpodmienečné úplné započítanie nezavinenej zatýmnej väzby. Nasledovne takáto zatýmna väzba (nezavinená) započítaná byť má vždy do vymeraného trestu na slobode (po prípade trestu peňažitého) bez ohľadu na to, či zákonom prípustný opravný prostriedok, použitý odsúdeným, bol úspešný alebo nie. Avšak toto započítanie v prípade trestu káznice alebo žaláru stať sa má takým spôsobom, že v pomere ku ťažkosti druhu vymeraného trestu vždy kratšia doba zatýmnej väzby vzatá byť má za vyplnenú časť trestu, — kdežto v prípade iných trestov na slobode alebo trestov peňažitých treba započítať do trestu celú dobu odsúdeným nezavinenej zatýmnej väzby.

Dľa toho súdna tabuľa tým ustanovením, že výslovne nezapočítala obžalovanému ním nezavinenu vyšetrovaciu (zatýmnu) väzbu do trestu na slobode, nezachovala pri výmere trestu hranice zákonom stanovené a oba sudy nižšieho stupňa tým opatrením, že vypovedaly vyhostenie obžalovaného z republiky Československej, nezachovali zákonom stanovené trestné sadzby. Preto Najvyšší súd v smysle posl. odst. §-u 385 Trpp. z úradnej povinnosti všimol si týchto dôvodov zmatečnosti a po rozume odst. I. §-u 33. Trppn. primerane zrušil rozsudok súdnej tabule a vyniesol zákonu zodpovedajúci rozsudok. (Kr III. 51-22 v 18-II. 1922.)

Dr. A. Zátureký:

Prehľad slovenskej časti rozhodnutí Najvyššieho súdu Československej republiky vo veciach občianskych.

Poškodenému patrí náhrada za porušenie telesnú integritu.

Čís. Rv III. 511-21.

Najvyšší súd dovoláciu žiadosť strany žalovanej zamietla, — odvetu a pripojovaciu žiadosť žalobníka odmieta; zároveň zaväzuje žalovanú stranu, aby žalobníkovi do rúk jeho advokáta za 15 dní pod exekúciou zaplatila 800 (osemsto) Kčs útrat, vzniklých dovolacím pojednávaním.

Dôvody:

Žalovaná strana rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bola zaviazaná na náhradu škody, vzniklej žalobníkovi následkom úrazu, spôsobeného jachajúcim automobilom, napáda v troch smeroch a to:

1. čo do prisúdenia ročnej 2000 Kčs renty titulom odškodného za ujmu, spôsobenú žalobníkovi úrazom na tele,
2. čo do pomínutia stanovenia primeranej maximálnej summy útrat, spojených s liečením a pobytom v kúpeľoch po dobu troch rokov, ročne za 6 týždňov.
3. čo do výšky útrat, vzniklých pred súdom I. stupňovým a čo do znášania útrat odvolacích.

Najvyšší súd neuznal dovoláciu žiadosť strany žalovanej ani v jednom smere za opodstatnenú.

Ad 1. Je nesporné, že žalobník následkom úrazu nemôže vládnuť nohou tak, ako predtým, že je obmedzený vo voľnom pohybe a nemôže konať dlhšie cesty. Touto trvalou telesnou vadou žalobník neutrpel a neutrpí ujmu majetkovú vo svojom dosavadnom zamestnaní a vo svojej dosavadnej výdělečnej činnosti. Menovite nemožno takúto majetkovú ujmu spatrovať v tom, že ako štátny úradník nebude viac schopný konať služobné cesty a tým nabývať vedľajších